

**LEICHEN
BERG**

O S K A R F U C H S

Boris by kupoval whiskas

„Podepiš to!“

Usmál jsem se a zavrtěl odmítavě hlavou. Podpraporčík Boris Kočka stáhl rty do úzké linky. Za těch pár dní mě musel mít plné nejen zuby, ale nejspíš i mnohé další orgány.

Poposedl jsem si na nepohodlné židli. V dokumentu stálo, že tu se mnou zacházeli slušně, dostával jsem jídlo i pití podle předpisů, nebyl na mě vyvíjen žádný nátlak, veškerá zranění jsem měl již před zadržením a byla mi poskytnuta odpovídající lékařská péče a možnost hygieny. To určitě. Vždyť mi nedovolili ani vyčistit si zuby!

Kočka vypadal vyčerpaně, pod pichlavýma hnědýma očima měl tmavé kruhy. Za celou dobu ze mě nedostal jediné slovo. A že se snažil. To si můžeme říct na rovinu. Šlo o dny a noci plné vášnivých monologů, prokládaných pro zpestření bitím gumovou hadicí. Ale já se na Borise nezlobil. Ani trochu. Jak by totiž řekl klasik: trpělivost nosí růže a stahuje lidi z kůže. Nebo kočky. A já vydržel čekat na tu správnou příležitost opravdu velmi dlouho. Na staré ani nové křivdy jsem nikdy nezapomněl. Nikdy. Pomstít se u mě patřilo k základním životním funkcím jako třeba dýchání. Pamatoval jsem si všechno zlé, tak jako pes. A ještě další nezbytnou vlastností nutnou pro vykonání pomsty jsem disponoval. Bezohledností.

K vybranému objektu i k sobě samému při jeho lovení.

Podpraporčík se naklonil k mému levému uchu.

„Jedou si pro tebe z ústředí,“ zašeptal. „Předal jsem tě specialistům. Nemáš ponětí, co dokážou lidé z VPS. Aha, ty nevíš, co to je. Tak já ti to povím. Vojensko-politická sekce. Oni si poradili už s daleko těžšími případy. Řekni mi, co chci vědět, a já zařídím, aby ses tomu utrpení vyhnul.“

Ztratil už dost ze své opatrnosti, protože u mě za celou dobu nezpozoroval ani náznak odporu. V ruce měl kelímek s kafem. Vytočilo mě to. Já kávu neměl už dva týdny. Možná tři. Tahle břečka z automatu nebyla asi nic moc, ale pořád lepší než...

„Podepiš to!“ zařval Boris. Vzal jsem do ruky propisku, posunul nohy víc pod sebe a připravil se. Najednou se mi za zády otevřely dveře.

„Pane podpraporčíku, hlásím příjezd vyšetřovatelky!“

„Čas ti vypršel, Leichenbergu!“ zavrčel Kočka. „Seru na tebe, ty paličatej mezku! Chtěl jsem ti pomoci!“ Vztekle vzal nepodepsaný papír, zmačkal ho a zahodil do koše. Kdovíproč jsem při tom získal pocit výhry.

A zůstalo mi kuličkové pero. Asi tak tři vteřiny. Pak mi ho Kočka vytrhl.

Dobře. Tohle bylo stejně příliš snadné. Poradím si jinak. Však trocha improvizace a kreativity ještě nikoho nezabila.

„Pohni se!“ zvýšil hlas podpraporčík.

Nehodlal jsem mu to ulehčovat ani ve chvíli, kdy měla naše jednostranná spolupráce skončit.

Ze židle mi proto musela pomoci služba.

Pod starými ošlapanými schody, u prosklených dveří vedoucích ven, nastal ten správný okamžik. Tam jsem Borisovi pokazil den. Stejně tak strážným z doprovodu. Ti byli dokonce ozbrojení. A někteří měli u sebe klíče od pout.

Zakopl jsem.

Úmyslně.

Zařinčela rozbitá skleněná tabule.

Vždycky jsem byl velmi rychlý. Ve stísněném prostoru si ti troubové překáželi navzájem. Střep se ukázal jako dobrá náhražka útočného nože. Sice ne zcela nejlepšího na světě, to bych přeháněl, ale po zabodnutí pod klíční kost rozhodně sebral Kočkoví minimálně polovinu z předpokládaných devíti životů. Strážní též usilovně krváceli, jejich předsmrtné stahy a křeče na světlé mramorové podlaze vytvořily zajímavé změti čar od podpatků vojenských bot.

V protokolech bylo přece jasně napsáno, že jsem nebezpečný arcilotr. Zase mě podcenili. Zasmál jsem se, zabavil strážnému karabinu M4 a z náprsní kapsy chrčícího podpraporčíka cigarety. Zapalovač tiše cvakl. Přivřel jsem labužnický oči, když vůně hořícího tabáku zamořila okolí, a natáhl lahodné zplodiny do plic. Následně jsem se zbavil pout a posbíral několik náhradních zásobníků. Svět byl hned o něco krásnější.

Stejně bych ale u zdejších ozbrojenců čekal spíš brokovnice než zkrácenou verzi útočné pušky. A navíc z USA. Tady, v Čechách. Ach jo. To jsme to dopracovali. Politici mají svá korýtká,

lobbisté peníze, vojáci Breny III EVO a policajti... smůlu.

Rozbitou skleněnou výplní jsem zahlédl, jak z tmavého terénního mercedesu zaparkovaného na dvoře vystoupila žena v poměrně atypickém oblečení. Taková karkulka v černém ujíždějící na sado-masu. Boty na podpatku, obtáhnuté oblečení, korzet, vojenská lodička, dlouhé vlasy spletené do copu. Slečna (nebo možná už mladá paní?) na sebe beze spěchu navlékla bílý plášť, následně ze zadních sedadel uzmula lékařský kufr a šla bez viditelných obav blíž. Mezi palcem a ukazováčkem pravé ruky držela připravené latexové rukavice.

Podpraporčík vydal několik krátkých bublavých zvuků. Zněly podrážděně.

Nakopl jsem ho přívětivě do žeber a spiklenecy na něj mrkl.

„Doktorka Karin Langhammerová,“ představila se karkulka.

Přikývl jsem, vyfoukl kouř nosem a teatrálně přesunul hlaveň odjištěné zbraně tak, aby nemířila Borisovi na hlavu, ale na štíhlé, dlouhé a moc hezky tvarované nohy.

„Pokud mám citovat tady pana oficíra Kočku, vy budete nejspíš ta blbá píča z ústředí, co si jako vždycky přišla slíznout smetanu za práci ostatních, že?“ poctil jsem Langhammerovou veledůležitou informací a přidal zvědavý pohled.

Podpraporčík zaúpěl, místo aby byl rád, že jsem se konečně rozpovídal.

„To si vyprošuji!“ ohradila se Karin dotčeně. Její velké hnědé oči byly úplně chladné. Výrazně to kontrastovalo s líbivým obličejem, působícím dílem nevinně a dílem naivně.

„Hmm, ale jste to vy, že?“

„Ano, jsem z takzvaného ústředí, ale znovu opakuji, že ta formulace je nepřipustná.“

„Jistě, naprosto s vámi souhlasím! On je tady podpraporčík, jen tak mezi námi, hrozný hulvát a nekulturní hovado,“ informoval jsem ji naprosto vážně. „A taky říkal, že jste kočka a mám vás sbalit na whiskas.“

Boris vypustil nosem několik karmínových bublin na znamení prudkého nesouhlasu. Nebo jen děkoval za to, jak jsem ho právě vychválil?

„Vy budete Gabriel Leichenberg, nemám pravdu?“ řekla doktorka podezřívavě. „Mimochodem, zneškodnit pět ozbrojených lidí střepem...“

„Takové věci dělám naprosto běžně,“ zavtipkoval jsem. „A je mi ctí, že jste v mém fanklubu. Podepsal bych se vám na kozu, ale nevešlo by se to tam. Ne, že byste je měla tak malý, ale přece jen mám dlouhý jméno. Vy o tom ale víte svoje, hádám.“

Langhammerová se zasmála. Pobaveně a upřímně. „Dokážete zajímavým způsobem balancovat mezi primitivní vidláčkou lichotkou a inteligentní urážkou. Dovolíte mi ošetřit raněné?“

„A nepřišla jste mě náhodou převzít tady od perverzní kočky?“

„Původně ano, ale jak vidím, k tomu asi nedojde. Tvrdil, že zařídí eskortu, zřejmě si ale vzal příliš

velké sousto. Na to, že byste chtěl se mnou jet dobrovolně, asi nejde spoléhat.“

„To fakt ne.“

„Tak vidíte. Mimochodem, krvácíte, máte rozříznutou dlaň.“

„To se zatáhne. Šlachy vypadají ok. Na funkci živočicháře ani ovládání zbraně to nemá nejmenší vliv.“

„Jak myslíte, ale je to zralé na šití.“

„Blbost. Po zastehování to vždycky strašně oteče. A může se v tom držet hnis.“

„Nejraději bych si vás odvezla do nemocnice.“

„Možná s vámi pojedou. Ale musíte se napřed svléknout, pak u vás provedu detailní kontrolu tělesných dutin, jestli nemáte někde zastrčenou bombu nebo zbraň. Tady micka zatím zdechne a bude to bez práce,“ uvažoval jsem nahlas.

Doktorka dokonce ani při téhle mé úmyslné oplzlosti neztratila nadhled a rozvahu. „Tu vaši hloubkovou kontrolou bych sotva uvítala, ale nejsem ozbrojená, takže postrádám možnost obrany. Na druhou stranu bych však potom měla jistotu, že vás to zdrží natolik, aby vás tu odchytili. Pokud je mi ale známo, vy jste byl u trestních jednotek za pytláčení a pašování, nikoli pro delikty sexuálního charakteru.“

„Víte toho nějak hodně na můj vkus. Ale prosím, jak je libo. Zachraňte si toho osla,“ odhodil jsem vajgl na zakrvácenou podlahu. „Klíče jste, doufám, nechala v zapalování, že?“

„Ano.“

„A zapnutý sledovací modul?“

„Ale no tak, Gabrieli, dnes máme i jiné možnosti!“

„Sbohem, doktorko.“

„Spíše na shledanou, Gabrieli. Již brzy. Ale za podstatně jiných okolností,“ pronesla Karin tiše. Podala mi při tom svoji vizitku.

Přejel jsem ji očima a strčil do kapsy. „To bych vám v žádném případě nedoporučoval, doktorko. Račte to vysvětlit i svým přátelům. Vyhybejte se mi jako čert kříži. Hlavně tomu zaměřovacímu v puškohledu.“

„Vyřídím, ale nic neslibuji,“ přikývla Langhammerová, klekla si, navlékla rukavice a zručně zastavila Kočkovu červenou řeku valící se zpod klíční kosti. Škoda. Protože tou hadicí mě to tehdy fakt bolelo. Ale třeba se Boris poučil a poslední, devátý život využije lépe než těch osm, o které tak trochu vlastním přičiněním přišel.

Zapálil jsem si, abych překonal chuť podpraporčíkovi na rozloučenou prostřílet kolena, a pak ještě přes rameno zavrčel svoje oblíbené rčení: „Člověk nebo srnka, on v tom stejně není žádný rozdíl.“ Tím spíš, pokud šlo o kočku.

Obsah

Boris by kupoval whiskas	7
Paštiky a lančmíty	14
Piha	25
Doma je tam, kde ráno pouštíte pávy	37
Paní Tess & Frau Mengele	49
Malý princ s otřesem mozku	61
Vzpomínky na štráfbat 1 – 920 gramů	71
Topra fójak Leichenberg	84
Vzpomínky na štráfbat 2 – olomoucká elegie	95
Kdo se směje naposled, ten se holí nejlíp	106
Šlapání po hrobech	116
Vzpomínky na štráfbat 3 – vydržet do konce	128
Bonsoir mademoiselle Troppau	138
Vzpomínky na štráfbat 4 – Carl	149
Malá noční dohoda	161
Krásná práce takříkajíc v oboru	173
Leichenbergovy lvice	184
Nezvané návštěvy	196
Škraloup	208
Kdo má viset, ten se neutopí	221
O liškách a pletichaření	235
Večerníčková dlouhá cesta	248
Psovi psí smrt	261
Kde je bázeň, je i kázeň	274
Já jsem válka!	287
Zdroj	300
Budu se ti zdát...	311
Markéta Luisa	325

FANTASTICKÁ
EPOCHA

**Oskar Fuchs
LEICHENBERG**

Ilustrace na obálce Žaneta Kortusová.
Grafická úprava obálky Lukáš Tuma.
Edice Fantastická Epoque.
Edici řídí Pavlína Kajnarová a Leoš Kyša.
Redakce Pavlína Kajnarová.
Vydalo Nakladatelství Epoque s. r. o.,
Kaprova 12, 110 00 Praha 1,
v roce 2020 jako svou 742. publikaci.
První vydání, 344 stran.
Sazbu provedl Jaroslav Uhlíř.
Vytiskl Akcent tiskárna Vimperk, s. r. o.

Knihy **Nakladatelství Epoque** můžete zakoupit
u svého knihkupce nebo si je lze objednat s 25% slevou
přímo u nás: v e-shopu na adrese: **www.epocha.cz**,
e-mailem na adrese: **objednavky@epocha.cz**,
písemně na adrese: **Kaprova 12/40, 110 00 Praha 1 – Staré Město**,
nebo telefonicky na čísle: **224 810 353**.

facebook.com/nakladatelstvi.epocha

facebook.com/fantastickaepocha